

disse mange Udvidelser og Begrænsninger, som det selvfølgelig er svært at faa fat paa blot ved min Nævnelser af dem, vil man se Resultaterne af de 50 Aars Samfundsudvikling paa de forskellige Omraader afspejle sig. Dog tror jeg, som jeg før sagde, at der er holdt igen, saa snart Humaniteten gik over til Sentimentalitet, og saa snart der kunde være Tale om at godkende Ansvarsløshed og Demoralisation. I Forbindelse med Forslagets Omraade skal jeg tilføje, at Presseforseelser er holdt udenfor Forslaget, i øvrigt i fuld Overensstemmelse med Kommissionens Opfattelse, idet denne ligesom Professor Torps Udkast gaar ud fra, at praktiske, politiske Hensyn i en Rigsdag, der ikke helt er blottet for Pressemænd, taler for at undgaa en lidenskabelig Diskussion om Presseforhold i Forbindelse med Diskussionen om Straffeloven. Men dertil kommer det reelle Hensyn, at Presseforseelse i Virkeligheden ikke er en ny Forbrydelse, det er kun en særlig Form for Forbrydelse, en Form, for hvilken der maaske bør gælde andre Ansvarsregler end dem, der i Almindelighed gælder, men det er, som sagt, ikke en ny Forbrydelse. Regeringen agter derfor at henvise Behandlingen af Presseforseelser til en særlig Lov, og da Presseloven af 1851 i flere Retninger maa anses for forældet, vil der nu blive nedsat et mindre Udvalg til at udarbejde Forslag til en ny Presselov, hvor altsaa ogsaa Straffebestemmelserne for Presseforseelser vil komme med. Men dermed er det ingenlunde min Mening at sige, at dette Forslag ikke skulde indeholde nogle Regler af særlig Interesse netop for Pressens Arbejde. Det, Pressen særlig er udsat for at blive ramt af, er Bestemmelserne om Ærekrænkelser i Kap. 27 i Forslaget. Det, der særlig har Interesse her, er § 266, hvor der staar: „Er en Sigtelse fremsat eller udbredt med bedre Vidende, straffes Gerningsmanden med Hæfte eller med Fængsel indtil 1 Aar.“ Der indføres altsaa en ny rimelig, men strengere Straf for Begrebet Bagvaskelse. Endelig er der et Par interessante Bestemmelser her, som tilsigter at beskytte Pressefriheden i visse særlige Forhold. Det er § 267, som bestemmer følgende: „En Sigtelse er straffri, naar dens Sandhed bevises“, ligesom ogsaa „naar den, der fremsætter Sigtelsen, har været forpligtet til at udtale sig eller har handlet til berettiget Varetagelse af almen Interesse eller af eget eller andres Tarv.“ Og i Stykke 2 hedder det: „Straf kan bortfalde, naar der oplyses Omstændigheder, som gav Føje til at anse Sigtelsen for sand“. I denne Forbindelse skal jeg endnu nævne

§ 268: „Er Sigtelsens Fremsettelse ved sin Form utilbørlig fornærmende, kan Straf . . . efter Omstændighederne anvendes, selv om Sandhedsbevis føres.“ Det er i Virkeligheden et meget vanskeligt Spørgsmaal, og dette Forslag er forskelligt fra Kommissionsforslaget. Ifølge Kommissionsudkastet er nemlig Sandhedsbevis for en Sigtelse udelukket, naar den fornærmede ikke har sagsøgt Fornærmeren til at lide Straf for Sigtelsen som saadan, men kun for den utilbørlige Form, hvori Sigtelsen er fremsat. Man vil let se, at det vil være en Bestemmelse, som ikke vil være heldig. I de Tilfælde, hvor Sigtelsen angaar Forhold af offentlig Betydning, bør det ikke være afhængigt af Sigtelsens Form eller den fornærmedes eget Ønske, om Sandhedsbevis kan tilstedes ført eller ikke. Fornærmeren, som oftest Pressen, maa her i det offentlige Interesse have en ubetinget Ret til at føre Bevis for Sandheden af de fremsatte Sigtelser, uanset at den muligvis straffes for ærekrænkende Ringeagtstrynger, der er brugt. En anden Regel betyder her en for vidtgaende Begrænsning af den i øvrigt indrømmede Ret til at øve Kritik af offentlige Forhold. Den nye Hovedregel begrænses dog derved, at man ikke kan faa Lov til at føre Bevis for strafbare Handlinger, for hvilke den, der er sigtet, er frikendt ved endelig Dom, og at Sandhedsbeviset ikke fritager for Straf, naar vedkommende har generhvervet sine borgerlige Rettigheder; thi een Gang skal han have Fred.

Dette var altsaa en Sammenligning af det strafbares Omraade mellem Straffeloven og Straffelovsforslaget. Det vil saa være rimeligt at gaa over til at gøre Rede for Straffemaaden. Det nye Forslag kender kun 4 Straffarter: Tugthus, Fængsel, Hæfte og Bøde. Kommissionen kender kun 3, idet Tugthus ikke er med. For det første udgaa altsaa Dødsstraffen. Erfaringerne fra andre Lande, hvor Dødsstraffen er afskaffet, viser, at der ingen Stigning er i de grovere Forbrydelser af den Grund; der er ikke der noget ugunstigere statistisk Materiale end i de Lande, hvor Dødsstraffen stadig eksekveres. Om nogen praktisk Nødvendighed for Bevarelsen af Dødsstraf er der ikke Tale, og den har jo den efter Omstændighederne meget uhyggelige Egenskab at være irreparabel. Den øjeblikkelige Harme og Ophidselse, som ofte, naar man har Dødsstraf, vil kræve, at denne skal eksekveres, viser sig i Regelen ogsaa at tabe sig i Tidens Løb, saaledes at der er Tilfælde, hvor alle er enige om, at vedkommende, som man i sin Tid vilde have halshugget, bør